

Privremena verzija

PRESUDA SUDA (osmo vijeće)

7. rujna 2023.(*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost (PDV) – Direktiva 2006/112/EZ – Načelo neutralnosti PDV-a – Načelo djelotvornosti – Previsoka stopa PDV-a na računu o kupnji – Povrat preplaćenog iznosa – Izravna tužba protiv uprave – Utjecaj rizika od dvostrukog povrata istog PDV-a”

U predmetu C-453/22,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Finanzgericht Münster (Financijski sud u Münsteru, Njemačka), odlukom od 27. lipnja 2022., koju je Sud zaprimio 6. srpnja 2022., u postupku

Michael Schütte

protiv

Finanzamt Brilon,

SUD (osmo vijeće),

u sastavu: M. Safjan, predsjednik vijeća, K. Jürimäe (izvjestiteljica), predsjednica trećeg vijeća, i N. Piçarra, sudac,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Michaela Schüttea, H. Nieskens, *Rechtsanwalt*,
- za njemačku vladu, J. Möller i N. Scheffel, u svojstvu agenata,
- za češku vladu, O. Serdula, M. Smolek i J. Vlášil, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, J. Jokubauskaitė i L. Mantl, u svojstvu agenata,

odluživši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL 2006., L 347, str. 1.)

(SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.), kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 2010/45/EU od 13. srpnja 2010. (SL 2010., L 189, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 335.) (u daljnjem tekstu: Direktiva o PDV-u), kao i načela neutralnosti poreza na dodanu vrijednost (PDV) i načela djelotvornosti.

2. Zahtjev je upućen u okviru spora između tužitelja u glavnom postupku, Michaela Schüttea, i Finanzamta Brilon (Porezni ured u Brilonu, Njemačka) (u daljnjem tekstu: Porezni ured) u vezi s pravom, na temelju pravičnosti, na izuzeće od PDV-a koje naknadno potražuje njemačka porezna uprava i kamate na iznos tog poreza.

Pravni okvir

Pravo Unije

3. Članak 168. točka (a) Direktive o PDV-u određuje:

„Ako se roba i usluge koriste u svrhu oporezovanih transakcija poreznog obveznika, porezni obveznik ima pravo, u državi članici u kojoj provodi predmetne transakcije, odbiti sljedeće od PDV-a koji je dužan platiti:

(a) PDV koji se mora platiti ili koji je plaćen u toj državi članici za isporuku robe ili usluga koje je za njega izvršio ili će ih izvršiti drugi porezni obveznik.”

4. U skladu s člankom 178. točkom (a) te direktive, kako bi mogao ostvariti pravo na odbitak iz članka 168. točke (a) te direktive, porezni obveznik „u vezi s isporukama robe ili usluga mora imati račun koji je sastavljen u skladu s odjeljcima od 3. do 6. poglavlja 3. glave XI.”.

Njemačko pravo

5. Članak 163. Abgabenordnunga (Porezni zakonik, BGBl. 2002. I, str. 3866.) (u daljnjem tekstu: AO) predviđa:

„(1) Porezi se mogu utvrditi u nižem iznosu te se pojedinačne porezne osnovice kojima se porez povećava mogu zanemariti prilikom utvrđivanja poreza ako bi naplata poreza bila nepravična u okolnostima pojedinačnog slučaja.

[...]”

6. Članak 227. AO-a određuje:

„Porezna tijela mogu u cijelosti ili djelomično otpisati iznose koji proizlaze iz porezne obveze ako bi njihova naplata bila nerazumna u okolnostima pojedinačnog slučaja; pod istim uvjetima veći plaćeni iznosi mogu se vratiti ili uračunati u postojeću poreznu obvezu.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

7. Tužitelj u glavnom postupku poljoprivrednik je i šumar. U razdoblju od 2011. do 2013. kupio je drvo od različitih dobavljača te ga je zatim prodao i isporučio svojim kupcima kao ogrjevno drvo. Iako je stopa PDV-a na računima njegovih dobavljača bila standardna stopa od 19 %, ona koja se nalazila na računima koje je tužitelj u glavnom postupku izdao svojim kupcima bila je snižena stopa od 7 %.

8. Dobavljači su svaki put podnijeli prijavu PDV-a i njemačkoj poreznoj upravi platili PDV po stopi od 19 %. Nasuprot tomu, tužitelj u glavnom postupku prijavio je prodaju koju je ostvario po

stopi od samo 7 % te je odbio pretporez na kupnju po stopi od 19 %. Nastali porezni dug tužitelj u glavnom postupku platio je njemačkoj poreznoj upravi.

9 Finanzgericht Münster (Financijski sud u Münsteru, Njemačka), sud koji je uputio zahtjev, pojašnjava da ni u jednom trenutku nisu postojali pokazatelji neposredne insolventnosti tužitelja u glavnom postupku ni sumnje u njegovu utaju. Međutim, u okviru poreznog nadzora Porezni ured smatrao je da se na izlazne transakcije tužitelja u glavnom postupku ne bi trebala primjenjivati snižena stopa PDV-a, nego standardna stopa.

10 Nakon tog poreznog nadzora pred Finanzgerichtom Münster (Financijski sud u Münsteru) pokrenut je sudski postupak. Nakon tog sudskog postupka taj je sud u presudi od 2. srpnja 2019., koja je u međuvremenu postala pravomoćna, zaključio da se na izlazne transakcije tužitelja u glavnom postupku primjenjuje snižena stopa PDV-a. Međutim, on je smatrao da se na nabave koje je izvršio tužitelj u glavnom postupku također primjenjuje snižena stopa od 7 %. Slijedom toga, odbitak pretporeza tužitelja u glavnom postupku smanjen je na odgovarajući iznos.

11 Radi izvršenja te presude Porezni ured je odlukama od 30. rujna 2019. zatražio iznose PDV-a koji se duguju za razdoblje od 2011. do 2013., uvećane za kamate. Tužitelj u glavnom postupku zatim se obratio svojim dobavljačima kako bi ispravili račune koji se na njega odnose i platili mu razliku.

12 Svi su dobavljači protiv tužitelja u glavnom postupku istaknuli prigovor zastare predviđen njemačkim građanskim pravom. Predmetni računi stoga nisu bili ispravljeni i tužitelj u glavnom postupku od svojih dobavljača nije ishodio tražene iznose.

13 U tim je okolnostima tužitelj u glavnom postupku Poreznom uredu dopisom od 24. listopada 2019. uputio zahtjev da se zbog pravičnosti ishodi izuzeće od naknadno utvrđenog PDV-a i kamata u vezi s tim iznosom PDV-a, u skladu s člancima 163. i 227. AO-a.

14 Porezni ured odbio je taj zahtjev odlukama od 3. i 16. prosinca 2019. uz obrazloženje da je tužitelj u glavnom postupku sam odgovoran za takvu situaciju. Pritužbe koje je on podnio protiv tih odluka o odbijanju također su proglašene neosnovanima odlukom od 24. srpnja 2020.

15 Tužitelj u glavnom postupku osporavao je odbijanje njegova zahtjeva za izuzeće od naknadno utvrđenog PDV-a pred sudom koji je uputio zahtjev. Taj sud izražava dvojbe u vezi s tumačenjem Direktive o PDV-u u pogledu primjene načela porezne neutralnosti i načela djelotvornosti na prava na povrat.

16 Njegove dvojbe također se temelje na mogućnosti dobavljača da isprave račune bez vremenskog ograničenja i da to stoga učine nakon što je njemačka porezna uprava izvršila povrat kupcu. Ako bi ti dobavljači zatim od te uprave zahtijevali povrat preplaćenog iznosa, to bi navedenu upravu izložilo riziku od obveze povrata istog PDV-a dva puta a da se nužno ne može naplatiti od kupca robe koja je predmet navedenih računa.

17 U tim je okolnostima Finanzgericht Münster (Financijski sud u Münsteru) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Nalažu li odredbe Direktive [o PDV-u] – osobito na?elo porezne neutralnosti i na?elo djelotvornosti – u okolnostima glavnog postupka da tužitelj zahtjev za povrat viška PDV-a koji je platio svojim dobavlja?ima uklju?uju?i kamate uputi izravno protiv porezne uprave ?ak i kada još postoji mogu?nost da se dobavlja?i u nekom kasnijem trenutku poreznoj upravi obrate ispravkom ra?una, a da se porezna uprava više ne?e mo?i naplatiti od tužitelja tako da – eventualno – postoji opasnost da porezna uprava mora dva puta vratiti isti PDV?”

O prethodnom pitanju

18 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li Direktivu o PDV-u kao i na?elo neutralnosti PDV-a i na?elo djelotvornosti tuma?iti na na?in da zahtijevaju da primatelj isporuka robe ima izravno u odnosu na poreznu upravu pravo na povrat neosnovano obra?unatog PDV-a koji je platio svojim dobavlja?ima i koji su potonji uplatili u državni prora?un kao i pripadaju?ih kamata u okolnostima u kojima, s jedne strane, taj povrat više ne može tražiti od tih dobavlja?a zbog zastare predvi?ene nacionalnim pravom a da mu se ne može prigovoriti utaja, zlouporaba ili nepažnja i u kojima, s druge strane, postoji formalna mogu?nost da navedeni dobavlja?i od porezne uprave naknadno potražuju povrat prepla?enog iznosa nakon ispravka ra?una koji su prvotno bili upu?eni primatelju tih isporuka.

19 Uvodno valja navesti da je pravo na odbitak sastavni dio mehanizma PDV-a i da se u na?elu ne može ograni?iti. Naime, svrha je režima odbitaka u cijelosti rasteretiti drugog poreznog obveznika tereta PDV-a dugovanog ili pla?enog u okviru svih njegovih ekonomskih aktivnosti. Zajedni?ki sustav PDV-a stoga osigurava neutralnost u odnosu na porezno optere?enje svih gospodarskih aktivnosti, neovisno o njihovim ciljevima ili rezultatima, pod uvjetom da navedene aktivnosti same podliježu PDV-u (presuda od 6. velja?e 2014., Fatorie, C-424/12, EU:C:2014:50, t. 30. i 31. i navedena sudska praksa).

20 Na?elo neutralnosti PDV-a u tom je smislu temeljno na?elo zajedni?kog sustava PDV-a. U tom je kontekstu zahtjev za povrat neosnovano pla?enog PDV-a odraz prava na obvezu vra?anja prilikom stjecanja bez osnove, kojim se prema ustaljenoj sudskoj praksi nastoje ukloniti posljedice poreza koji je nespojiv s pravom Unije na na?in da se neutralizira gospodarski teret poreza kojim je neopravdano optere?en subjekt koji ga je, u kona?nici, stvarno snosio (vidjeti u tom smislu presudu od 2. srpnja 2020., Terracult, C-835/18, EU:C:2020:520, t. 24. i 25. i navedenu sudska praksu).

21 S obzirom na to, u nedostatku propisa Unije u podru?ju zahtjeva za povrat poreza, na unutarnjem pravnom poretku svake države ?lanice jest da odredi uvjete u kojima taj zahtjev može biti ispunjen, pri ?emu ti uvjeti moraju poštovati na?ela ekvivalentnosti i djelotvornosti, odnosno ne smiju biti nepovoljniji od onih koji se odnose na sli?ne prigovore utemeljene na odredbama unutarnjeg prava niti smiju biti ure?eni tako da u praksi onemogu?avaju ostvarivanje prava dodijeljenih pravnim poretkom Unije (presude od 15. ožujka 2007., Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, t. 37. i od 26. travnja 2017., Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, t. 50.).

22 Budući da je, u načelu, također na državama članicama da utvrde uvjete u kojima neopravdano obračunati PDV može biti usklađen s propisima, Sud je potvrdio da je sustav u kojem, s jedne strane, dobavljač robe koji je pogrešno platio PDV poreznim tijelima može zahtijevati njegov povrat i, s druge strane, kupac te robe može podnijeti tužbu zbog stjecanja bez osnove protiv tog dobavljača u skladu s načelima neutralnosti PDV-a i djelotvornosti. Naime, takav sustav omogućava navedenom stjecatelju, koji je snosio teret pogrešno obračunatog poreza, dobivanje povrata neosnovano isplaćenih iznosa (vidjeti u tom smislu presude od 15. ožujka 2007., *Reemtsma Cigarettenfabriken*, C-35/05, EU:C:2007:167, t. 38. i 39. i od 26. travnja 2017., *Farkas*, C-564/15, EU:C:2017:302, t. 51.).

23 Ipak, ako povrat PDV-a postane nemoguć ili pretjerano otežan, osobito u slučaju insolventnosti dobavljača, načelo djelotvornosti može zahtijevati da stjecatelj predmetne imovine ima mogućnost podnošenja svojeg zahtjeva za povrat izravno poreznim tijelima. Države članice moraju radi poštovanja načela djelotvornosti predvidjeti instrumente i detaljna postupovna pravila potrebna kako bi se navedenom stjecatelju omogućio povrat neopravdano obračunatog poreza (vidjeti u tom smislu presude od 15. ožujka 2007., *Reemtsma Cigarettenfabriken*, C-35/05, EU:C:2007:167, t. 41. i od 26. travnja 2017., *Farkas*, C-564/15, EU:C:2017:302, t. 53.).

24 Osim toga, ako se na temelju objektivnih elemenata utvrdi da se na pravo na povrat neosnovano obračunatog i plaćenog PDV-a poziva u svrhu utaje ili zlouporabe, to pravo treba odbiti (presude od 2. srpnja 2020., *Terracult*, C-835/18, EU:C:2020:520, t. 38. i od 13. listopada 2022., *HUMDA*, C-397/21, EU:C:2022:790, t. 28. i navedena sudska praksa). Nasuprot tomu, uzimajući u obzir mjesto koje načelo neutralnosti PDV-a zauzima u zajedničkom sustavu PDV-a, sankcija u obliku apsolutnog odbijanja prava na povrat PDV-a koji je pogrešno iskazan na račun i neopravdano plaćen neproporcionalna je ako nije utvrđena nikakva utaja ni šteta za državni proračun, i to čak i u slučaju dokazane nepažnje poreznog obveznika (vidjeti u tom smislu presude od 12. srpnja 2012., *EMS-Bulgaria Transport*, C-284/11, EU:C:2012:458, t. 70. i od 2. srpnja 2020., *Terracult*, C-835/18, EU:C:2020:520, t. 37.).

25 S obzirom na sudske prakse navedene u točkama 19. do 24. ove presude, nacionalni propisi ili praksa koja dovodi do toga da se stjecatelju robe odbija povrat ulaznog PDV-a koji mu je neosnovano obračunan i koji je preplatio svojim dobavljačima ne samo da je protivan načelu neutralnosti PDV-a i načelu djelotvornosti nego je i neproporcionalan ako od tih dobavljača ne može zahtijevati taj povrat samo zbog zastare na koju se oni pozivaju protiv njega i ako mu se ne prigovara nikakva utaja ili dokazana nepažnja.

26 U tim okolnostima, ako je stjecatelju nemoguće ili pretjerano teško od dobavljača dobiti povrat neosnovano obračunatog i plaćenog PDV-a, taj stjecatelj, ako ne postoji njegova utaja, zlouporaba ili dokazana nepažnja, ima pravo svoj zahtjev za povrat podnijeti izravno protiv porezne uprave.

27 Ni presuda od 13. siječnja 2022., *Zipvit* (C-156/20, EU:C:2022:2), ni nepostojanje insolventnosti dobavljača ni opasnost od dvostrukog povrata koje navodi sud koji je uputio zahtjev ne mogu dovesti u pitanje tu ocjenu.

28 Kao prvo, što se tiče potonje presude, valja istaknuti da se, suprotno slučaju iz kojeg proizlazi glavni postupak, pritužba tužitelja u predmetu u kojem je donesena navedena presuda odnosila na usluge koje su pogrešno bile izuzete od PDV-a. Međutim, u tom predmetu, s jedne strane, dobavljač nije pokušao od svojeg klijenta naplatiti pogrešno izuzet PDV i, s druge strane, porezna uprava nije izdala ispravljeno porezno rješenje protiv dobavljača. Zbog tih je okolnosti Sud presudio da porezni obveznik ne može zahtijevati odbitak iznosa PDV-a ako mu za taj iznos nije izdan račun i ako stoga nije prenesen na krajnjeg potrošača (presuda od 13. siječnja 2022.,

Zipvit, C-156/20, EU:C:2022:2, t. 31.).

29 Kao drugo, što se ti?e pitanja može li nepostojanje insolventnosti dobavlja?a utjecati na pravo na povrat PDV-a s obzirom na sudsku praksu navedenu u to?ki 23. ove presude, nesporno je da sustavna upotreba izraza „me?u ostalim” u toj sudskoj praksi dokazuje da je slu?aj insolventnosti dobavlja?a samo jedna od okolnosti u kojima može biti nemogu?e ili pretjerano teško dobiti povrat neosnovano obra?unatog i pla?enog PDV-a (presude od 15. ožujka 2007., Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, t. 41.; od 26. travnja 2017., Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, t. 53.; od 11. travnja 2019., PORR Építési Kft., C-691/17, EU:C:2019:327, t. 42. i 48. i od 13. listopada 2022., HUMDA, C-397/21, EU:C:2022:790, t. 22.).

30 Kao tre?e, što se ti?e rizika dvostrukog povrata zbog ?injenice da bi dobavlja?i mogli ispraviti ra?une, koji su prvotno bili upu?eni stjecatelju, nakon što je porezna uprava izvršila povrat stjecatelju i potom od nje zahtijevati povrat prepla?enog iznosa, valja primijetiti da je takav rizik u na?elu isklju?en u okolnostima poput onih o kojima je rije? u glavnom postupku.

31 Naime, kao što je to navedeno u to?ki 24. ove presude, pravo na povrat neosnovano obra?unatog i pla?enog PDV-a treba odbiti ako se utvrdi da se na to pravo poziva u svrhu utaje ili zlouporabe.

32 U tom pogledu Sud je presudio da u podru?ju PDV-a utvr?enje postojanja zlouporabe zahtijeva ispunjenje dvaju uvjeta. S jedne strane, rezultat predmetnih transakcija mora, unato? formalnoj primjeni uvjeta koji su predvi?eni relevantnim odredbama Direktive o PDV-u i nacionalnim zakonodavstvom kojim se ona prenosi, biti ostvarivanje porezne pogodnosti ?ije je dodjeljivanje u suprotnosti s ciljem koji se želi ostvariti tim odredbama. S druge strane, iz skupa objektivnih elemenata mora proizlaziti da se klju?ni cilj predmetnih transakcija svodi na stjecanje te porezne pogodnosti (presude od 21. velja?e 2006., Halifax i dr., C-255/02, EU:C:2006:121, t. 74. i 75. i od 15. rujna 2022., HA.EN., C-227/21, EU:C:2022:687, t. 35.).

33 Me?utim, u ovom slu?aju proizlazi, podložno provjerama koje mora izvršiti sud koji je uputio zahtjev, da je, s jedne strane, stjecatelj dobavlja?ima platio iznose PDV-a iskazane na ra?unima i da su, s druge strane, ti dobavlja?i platili te iznose PDV-a poreznoj upravi. Stoga, ako bi navedeni dobavlja?i ispravili te ra?une i podnijeli toj upravi zahtjeve za povrat prepla?enog iznosa nakon što je ona izvršila povrat prepla?enog iznosa stjecatelju robe za koju je izdan ra?un, iako su, kao prvo, ti isti dobavlja?i istaknuli zastaru tom kupcu i tako jasno pokazali da nemaju interes za ispravljanje situacije, ti zahtjevi mogu imati samo za cilj ostvarivanje porezne pogodnosti protivne na?elu porezne neutralnosti. Takva bi praksa stoga bila zlouporaba u smislu prethodno navedene sudske prakse i ne bi mogla dovesti do povrata navedenim dobavlja?ima, ?ime se isklju?uje rizik od dvostrukog povrata.

34 Naposljetku, kad je rije? o kamatama, Sud je u više navrata presudio da, kada država ?lanica naplati porez protivno pravu Unije, porezni obveznici imaju pravo na povrat ne samo nezakonito napla?enog poreza nego i iznosa pla?enih toj državi ili iznosa koje je ona zadržala, a koji su izravno povezani s tim porezom, što tako?er uklju?uje gubitke nastale zbog nedostupnosti nov?anih iznosa zbog preuranjene naplate poreza (vidjeti u tom smislu presude od 12. prosinca 2006., Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, t. 205. i od 13. listopada 2022., HUMDA, C-397/21, EU:C:2022:790, t. 32.).

35 U ovom slu?aju samo izvršenje presude suda koji je uputio zahtjev od 2. srpnja 2019., kojom je odbitak pretporeza smanjen s 19 % na 7 %, moglo bi tužitelju iz glavnog postupka prouzro?iti ekonomski teret koji odgovara razlici izme?u standardne i snižene stope PDV-a.

36 Stoga bi u slu?aju da je tužitelj iz glavnog postupka poreznoj upravi ve? platio iznos koji

odgovara smanjenju njegova prvotnog odbitka snosio financijsku štetu jer ne može raspolagati tim iznosom. Iz toga slijedi da bi u nedostatku povrata PDV-a, koji je uprava neosnovano naplatila, u razumnom roku tu štetu, s obzirom na to da proizlazi iz povrede prava Unije iz točke 25. ove presude koju je počinila država članica, trebalo nadoknaditi plaćanjem zatezних kamata.

37 S obzirom na prethodno navedeno, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da Direktivu o PDV-u kao i načelo neutralnosti PDV-a i načelo djelotvornosti treba tumačiti na način da zahtijevaju da primatelj isporuka robe ima izravno u odnosu na poreznu upravu pravo na povrat neosnovano obrađunatog PDV-a koji je platio svojim dobavljačima i koji su potonji uplatili u državni proračun kao i pripadajućih kamata u okolnostima u kojima, s jedne strane, taj povrat više ne može tražiti od tih dobavljača zbog zastare predviđene nacionalnim pravom a da mu se ne može prigovoriti utaja, zlouporaba ili nepažnja i u kojima, s druge strane, postoji formalna mogućnost da navedeni dobavljači od porezne uprave naknadno potražuju povrat preplaćenog iznosa nakon ispravka računa koji su prvotno bili upućeni primatelju tih isporuka. U nedostatku povrata PDV-a, koji je porezna uprava neosnovano naplatila, u razumnom roku štetu pretrpljenu zbog nedostupnosti iznosa koji odgovara tom neosnovano naplaćenom PDV-u treba nadoknaditi plaćanjem zatezних kamata.

Troškovi

38 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (osmo vijeće) odlučuje:

Direktivu Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost, kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 2010/45/EU od 13. srpnja 2010., kao i načelo neutralnosti poreza na dodanu vrijednost (PDV) i načelo djelotvornosti

treba tumačiti na način da:

zahtijevaju da primatelj isporuka robe ima izravno u odnosu na poreznu upravu pravo na povrat neosnovano obrađunatog PDV-a koji je platio svojim dobavljačima i koji su potonji uplatili u državni proračun kao i pripadajućih kamata u okolnostima u kojima, s jedne strane, taj povrat više ne može tražiti od tih dobavljača zbog zastare predviđene nacionalnim pravom a da mu se ne može prigovoriti utaja, zlouporaba ili nepažnja i u kojima, s druge strane, postoji formalna mogućnost da navedeni dobavljači od porezne uprave naknadno potražuju povrat preplaćenog iznosa nakon ispravka računa koji su prvotno bili upućeni primatelju tih isporuka. U nedostatku povrata PDV-a, koji je porezna uprava neosnovano naplatila, u razumnom roku štetu pretrpljenu zbog nedostupnosti iznosa koji odgovara tom neosnovano naplaćenom PDV-u treba nadoknaditi plaćanjem zatezних kamata.

Potpisi

* Jezik postupka: njemački